

Sveika atvykusi į Tompson parką

– Gile, – krestelėjusi ilgus geltonus plaukus, panelė Elis tarė keleivei, sėdinčiai užpakalinėje sėdynėje. – Aš labai norėčiau, kad tu pasistengtum.

Galadrielė Hopkins pastūmė kramtomąją gumą arčiau lūpų ir pradėjo pamažu pūsti. Pūtė tol, kol per rausvą burbulą vos begalėjo matyti Globos komiteto veikėjos galvą.

– Šitie namai tau bus treči per nepilnus trejus metus. – Panelė Elis pasuko auksinę galvą kairėn, dešinėn, tada ėmė atsidėjusi kreipti vairą į kairę. – Aš nieku gyvu nesakau, kad dėl visko kalta tu. Diksonai, pavyzdžiui, išsikėlė į Floridą. Tai tikra nesėkmė. O ponija Ričmond turėjo gultis į ligoninę... – Gilei pasirodė, kad ta vaikų įstaigos darbuotoja ilgokai patylėjo susimąščiusi, kol pasakė: – Dėl nervų.

Pliaukšt!

Panelė Elis krūptelėjo ir pasižiūrėjo į veidrodį, bet ir toliau kalbėjo ramiu dalykišku balsu, o Gilė pradėjo lupinėti gumos gabalėlius, prilipusius prie susitaršusių kirpčiukų, skruostų, smakro.

– Mums reikėjo rimčiau pasidomėti jos sveikata prieš atiduodant vaiką jai auginti. Man reikėjo rimčiau pažiūrėti pačiai.

„Jergau, – pagalvojo Gilė. – Prasideda. Sergėk Dieve nuo tų nuoširdžių pokalbių!“

– Aš tavęs nekaltinu, Gile, tik norint, kad viskas susitvarkytų, man, mums visiems reikia tavo pagalbos. – Ji vėl patylėjo. – Nemanau, kad tau pačiai patinka tas amžinas danginimasis. – Mėlynos akys stebėjo veidrodyje, kaip Gilė į tai pažiūrės. – Šita naujoji tavo įmotė yra visiškai nepanaši į ponią Nevins.

Gilė ramiai nulupo gumos lopelį sau nuo nosies galo. Iš plaukų traukti tai nevertėjo nė pradėti. Paskui atsilošė ir pabandė toliau kramtyti gumą, kiek dar buvo likę. Tačiau toji tik apsilvė apie dantis. Tada džinsų kišenėje susirado kitą burbulinės gumos gabaliuką, nykščio nagu nugramdė prikibusius siūgalius ir vikriai įsikišo į burną.

– Padaryk man paslaugą, Gile. Pasistenk į naujuosius namus įeiti, taip sakant, ne kairiąja koja.

Gilė taip ir pamatė, kaip ji lyg kokia čiuožėja pasileidžia dešiniąja koja per būsimų namų svetainę. O iškelta kaire pataiko tiesiai į dantis naujajai savo įmotei. Ir kramtydama gumą ji net sučepsėjo iš smagumo.

– Padaryk man dar vieną paslaugą, gerai? Išmesk tą savo gumą, kai nuvažiuosim tenai.

Panelei Elis žiūrint į veidrodį, Gilė klusniai išsiėmė gumą iš burnos. Bet kai komiteto veikėjos dėmesys vėl nukrypo į gatvę, Gilė atsidėjusi priklijavo gumą prie kairiųjų durų rankenėlės apačios – bus lipni staigmena tam, kas jas darys.

Dar už dviejų šviesoforų panelė Elis padavė Gilei servetėlę.

– Imk, – tarė, – ir kol nuvažiuosim, pabandyk nusivalyti nuo veido tą bjaurastį.

Gilė persibraukė mažu drėgnu popieriaus lapeliu per burną ir numetė jį žemėn.

– Gile... – panelė Elis giliai atsiduso ir perjungė bėgį. – Gile...

– Mano tikras vardas, – iškošė Gilė pro dantis, – Galadriėlė.

Panelė Elis dėjosį neišgirdusi.

– Gile, padėk Meimei Troter bent truputėlį, gerai? Ji tikrai puikus žmogus.

Viskas aišku, pamanė Gilė. Pono ir ponios Nevinsų, jos paskutiniųjų globėjų, niekas nekaltino „puikumu“. O va ponia Ričmond, ta, kuriai sutriko nervai, buvo „puiki“. Niumenai, kurie atsisakė laikyti penkiametį vaiką, kam šlapinasi į lovą, buvo „puikūs“. Na, dabar, gerbiamieji, aš jau vienuolikos metų ir, jūsų žiniai, į lovą nebesišlapinu. Tačiau aš nesu puiki. Aš nuostabi. Ir garsi visoje apygardoje. Niekas nenori prasidėti su smarkuole Galadriele Hopkins. Esu per daug protinga ir nesu valdoma. Pabaisa Gilė – taip visi mane vadina. Ji patogiausiai atsi-
lošė. Na, laikykis, Meime, tuoj būsim pas tave.

Dabar jos jau važiavo per aukštų medžių ir senų namų rajoną. Komiteto darbuotoja sulėtino greitį ir sustabdė automobilį prie murzinos baltos tvoros. Ja aptvertas namas buvo senas, rudas, su veranda, atsikišusia lyg koks pilvas.

Sustojusi verandoje, panelė Elis prieš paskambindama išėmė šukas.

– Gal persibrauktum per plaukus?

Gilė papurtė galvą.

– Ne.

– Klausyk, Gile...

– Ne. Nesišukuosiu. Noriu patekti į Gineso rekordų knygą už ilgiausią nesišukavimą.

– Gile, dėl Dievo meilės...

– Na, va, man taip ir pasirodė, kad atvažiavot. – Tarpdu-
ry, visą jį savimi uždengusi, stovėjo didžiulė kaip begemotas
moteriškė. – Sveika atvykusi į Tompson Parką, Gile, vaikeli.

– Galadriėlė, – sumurmėjo Gilė, aišku, nė nesitikėdama,
kad šitas lašinių kalnas įsimintų jos tikrąjį vardą. Jėzau, kam ją
atidavė tai baidyklei?!

Pro mamutišką ponios Troter šlaunį kyšojo pusė mažo
veiduko su tamsiai rudų plaukų kuokštu ir storais akiniais su
metaliniiais rėmeliais.

Moteriškė pasižiūrėjo žemyn.

– Ak, atsiprašau, vaikeli. – Ji apkabino tą galvą, tarsi no-
rėdama patraukti į priekį, tačiau galva nepasidavė. – Ar nenori
susipažinti su naująja sesute? Gile, čia – Viljamas Ernestas
Tigas.

Galva bematant pradingo už didžiosios Troter. Bet Tro-
ter visai nekreipė į tai dėmesio.

– Prašom vidun. Negi stovėsite už durų kaip atėjusios ko
parduoti. Dabar čia tavo namai.

Ji pasitraukė atbula. Gilė ant stuburo pajuto panelės Elis
pirštus, švelniai stumiančius ją pro duris į namą.

Viduje buvo tamsu ir pilna visokio šlamšto. Viskas nugu-
lę dulkėm.

– Viljamai Ernestai, vaikeli, gal parodysi Gilei, kur jos
kambarys?

Viljamas Ernestas įsikibo iš užpakalio į gėlėtą ponios
Troter chalata ir papurtė galvą.

– Na gerai, ten pažiūrėsime vėliau. – Ji nusivedė viešniais
per prieškambarį į svetainę. – Sėskitės, būkite kaip namie,

taigi. – Ji nusišypsojo Gilei visu veidu, panašiai kaip žurnale, kur reklamuojama suliesėjimo dieta – šypsena „Po dietos“, o kūnas – „Prieš dietą“.

Kambario gale buvo ruda sofa su užtupdyta krūva pagalvėlių, apvilktų nupilkusiu tiuliu. Prie kitos sienos riogsojo tokios pat spalvos fotelis su nutrintais ranktūriais. Tarp jų buvo vienintelis langas, kur kabėjo pilkos tiulinės užuolaidos, o palei langą ant juodo staliuko stovėjo senoviškas televizorius su antena kaip zuikio ausys. Nevinsų televizorius buvo spalvotas. Dešinėje pusėje, tarp durų ir rudojo fotelio, prie sienos stovėjo juodas pianinas ir ruda apdulkėjusi taburetė. Gilė paėmė sofos pagalvėlę, nubraukė su ja dulkes nuo taburetės, tada atsisėdo.

Panelė Elis iš rudojo fotelio nužvelgė ją neramiu žvilgsniu. Sėsdamasi ant sofos, ponia Troter patenkinta sukudakavo:

– Va, mums kaip tik reikėjo, kad kas nors apvalytų dulkes. Ar ne, Viljamai Ernestai, vaikelį?

Viljamas Ernestas užlindo už tos didžiulės moteriškės ir, gulėdamas it koks volelis jai už nugaros, kartkartėm iškišdavo galvą ir baikščiai žvilgteldavo į Gilę.

Gilė palaukė, kol ponia Troter ir panelė Elis įsišnekėjo, tada parodė mažajam Viljamui Ernestui pačią baisiausią, kokią tik mokėjo, gąsdinimo miną – maždaug kaip vampyro grafo Drakulos ar milžino Godzilos. Tamsi galvutė dingo greičiau negu dantų pastos dangtelis kriauklės skylėje.

Gilė nejučiom sukikeno. Abi moterys atsigręžė. Gilės mina bematant pasikeitė, ir ji lyg niekur nieko pasižiūrėjo į jas.

Panelė Elis atsistojo.

– Man reikia grįžti į įstaigą, ponias Troter. Jūs man pranešite... – Ji pervėrė Gilę didelėmis mėlynomis akimis. – ...pranešite, jei turėsite kokių sunkumų, gerai?

Gilė maloningai nusišypsojo panelei Elis pačia puikiausia krokodilo šypsena.

Tuo tarpu ponias Troter su vargu kėlėsi nuo sofos.

– Nesirūpinkit, panele Elis. Gilė, Viljamas Ernestas ir aš jau dabar esam beveik draugai. Mano Melvinas, amžiną jam atilsį, sakydavo, kad man nėra svetimų. Ir jeigu jis taip būtų sakęs apie vaikus – irgi būtų teisybė. Aš niekada nesu sutikęs vaiko, su kuriuo nebūčiau susidraugavęs.

Gilė dar nebuvo išmokusi susivemti kada panorėjus, bet jeigu būtų mokėjusi, tai su džiaugsmu būtų taip ir padariusi. Tačiau negalėdama iš tikro puikiai atsiliepti į tuos žodžius, ji tik pakėlė kojas, pasisuko ant taburetės į pianiną ir pradėjo baladoti „Kaip gražu miške“ kaire ranka ir „Kačiukų valsą“ dešine.

Viljamas Ernestas, nurepečkojęs nuo sofos, išsekė pasakui moteris, ir Gilė liko viena su dulkėmis ir išsiderinusi pianinu, patenkinta, kad į naujos įmotės namus įžengė tikrai ta koja. Jeigu ji čia duos toną, tai galės iškęsti viską – tą dramblotą globėją, trenktą kvaišą vaiką, bjaurius, nešvarius namus.

Ir pradžia jau padaryta nebloga.

Žmogus, ateinantis vakarieniauti

Kambarys, į kurį ponja Troter nuvedė Gilę, buvo maždaug tokio didumo kaip naujasis Nevinsų automobilis. Siaura lova užėmė beveik visą vietą, ir netgi tokia šakaliukas kaip Gilė turėjo atsiklaupiti ant lovos, jei norėjo ištraukti šalia stovinčios komodos stalčius. Ponia Troter nė nebandė į jį įeiti, tik stovėjo tarpdury svyruodama ir šypsojosi gaudydama orą, nes buvo uždususi nuo lipimo laiptais.

– Gali nieko nelaukdama ir įsikurti. Va, susidėk daiktus į komodą, o paskui, jei norėsi, nulipk žemyn – pasižiūrėsi su Viljamu Ernestu televizorių arba ateisi pasikalbėti pas mane į virtuvę, kur aš taisysiu vakarienę.

„Kokia baisi jos šypsena, – pamanė Gilė. – Ji net ne visus dantis turi.“

Gilė numetė lagaminą ant lovos, pati atsisėdo šalia ir ėmė kojų pirštais bilsnoti į komodą.

– Jei ko norėsi, vaikeli, tai pasakyk man, gerai?

Gilė staigiai knaptelėjo galva. Ji norėjo likti viena. Iš apачios girdėjo filmo „Sezamo gatvė“ muziką. Tas Viljamas Ernes-

tas neišmano, ką žiūrėti, – pirmutinis jos darbas bus pakeisti jo skonį. Būtinai.

– Viskas bus gerai, vaikelai. Aš suprantu – nelengva tiek visur blaškytis.

– Aš mėgstu keliauti. – Gilė taip patraukė viršutinį stalčių, kad tas vos neužlėkė jai ant galvos. – Nuobodų sėdėti vienoj vietoj.

– Taigi. – Storoji moteriškė jau buvo benusisukanti, pas-
kui suabejojo. – Klausyk...

Gilė nušliuozė nuo lovos, kaire ranka paėmė už durų rankenos, o dešine įsisprendė į šoną.

Ponia Troter pasižiūrėjo į ranką ant rankenos.

– Na gerai, jauskis kaip namie. Girdi?

Gilė užtrenkė duris. Viešpatie! Klausytis tos moters – tas pats, kaip laižyti ištirpusius ledus nuo popieriaus. Ji perbraukė pirštu per apdulkėjusį komodos viršų ir atsistojusi ant lovos didžiulėm pakrypusiom raidėm parašė: „Galadrielė Hopkins“. Kiek pasigrožėjusi tais mieliais žodžiais, pliaukštelėjo delnu per vidurį ir viską nutrynė.

Nevinsų namas buvo padorus, baltas, nepridulkėjęs, kaip ir visi kiti padorūs, balti ir nepridulkėję namai tame be medžių rajone, kur jie gyveno. Ji viena visoje apylinkėje buvo netikęs daiktas. Na, ką gi, Holivud Gardenso dabar niekas nebegadina. Jie atsikratė jos. Ne. Ji atsikratė jų, tų šlykštūnų.

Gilei visada atrodydavo, kad neverta krauti iš rudojo lagamino net tą nedaugelį daiktų – vien tik laiko gaišimas. Ji niekada nežinojo, kiek naujojoje vietoje gyvens, tad gal nėra ko nė vargti. Tačiau tai vis šioks toks užsiėmimas laikui praleisti.

Komodoje buvo du nedideli stalčiai viršuje ir keturi didesni – apačioje. Ji susidėjo baltinius į mažuosius stalčius, o marškinėlius ir džinsus į vieną didįjį ir tada iš lagamino dugno išsiėmė nuotrauką.

Iš tos nuotraukos su kartoniniais rėmeliais pro celiulioidą į ją kaip visada žiūrėjo moteris rudomis linksmomis akimis. Juodi blizgantys plaukai krito švelniomis bangomis, ir nė vieno plaukelio nebuvo atskirai. Ji atrodė kaip televizijos žvaigždė, bet ji nebuvo žvaigždė. Va čia, ant kampo, jos užrašyta: „Mano gražulei Galadrielei. Aš tave mylėsiu visada.“ „Taip ji parašė man, – tarė Gilė pati sau, kaip sakydavo kiekvieną kartą, kada tik žiūrėdavo į nuotrauką, – man.“ Ji apvertė nuotrauką. Ten ant mažytės juostelės buvo užrašyta pavardė: „Kortnė Raterford-Hopkins“.

Gilė vėl atvertė nuotrauką ir ranka persibraukė per geltonus plaukus. Net dantys kokio gražumo! O juk dukterys būna panašios į savo motinas. Nuo žodžio „motina“ jai dilgtelėjo paširdžiuose. Ji žinojo, kad tai pavojaus signalas. Kuo greičiausiai pakišo nuotrauką po marškinėliais ir su trenksmu užstūmė komodos stalčių. Ne metas dabar išskysti kaip atšilusiai želei. Ji nulipo žemyn.

– Atėjai, vaikuti, – užkalbino ją Troter atsigręžusi nuo kriauklės. – Gal norėtum padėti man taisyti mišrainę?

– Ne.

– Aha.

Taškas Gilės naudai.

– Taigi, – Troter perkėlė svorį ant kairės kojos, nenuleisdama akių nuo morkų, kurias skuto. – Viljamas Ernestas sve-tainėje žiūri „Sezamo gatvė“.

– Viešpatie, gal manot, kad aš trenkta?

– Trenkta? – Troter priėjo prie stalo ir pradėjo pjaustyti morkas ant mažos apvalios lentelės.

– Kvaiša, pusgalvė.

– Kodėl turėčiau taip manyti?

– Tai ko sakot man žiūrėti tokią skystapročių laidą.

– Klausyk, Gile Hopkins. Dėl vieno dalyko tai jau susitar-
kim nieko nelaukdamos. Aš tau griežtai draudžiu šaipytis iš to
berniuko.

– Aš iš jo nesišaipau.

Apie ką čia ta moteris šneka? Ji nė neužsiminė apie ber-
niuką.

– Jei žmogus nėra toks smarkus kaip tu, tas tau neduoda
teisės jį niekinti.

– Ką aš niekinu?

– Tu pasakei, – storulės balsas darėsi vis garsesnis, ir jos
peilis vis smarkiau taukšėjo į lentelę, – tu pasakei, kad Viljamas
Ernestas... – Jos balsas nutilo, ir ji sušnibždėjo: – Skystaprotis!

– Nesakiau taip. Aš to kvaišelio visai nepažįstu. Pirmą
kartą jį matau.

Troter akys dar piktai degė, bet ranka ir balsas buvo nurimę.

– Jis daug vargo matė šiame pasaulyje, bet dabar gyvena
pas Troter, ir, kol su Viešpaties padėjimu bus šiuose namuose,
niekas tenedrįsta jo skriausti. Ir niekaip.

– O Dieve! Aš tikrai norėjau pasakyti...

– Ir dar vienas dalykas. Šiuose namuose mes netariame
Viešpaties vardo be reikalo.

Gilė juokais pakėlė rankas tarsį rodydama, kad pasiduoda.

– Gerai gerai. Nebegalvokit apie tai. – Ir pasuko į duris.

– Vakarienė jau beveik gatava. Gal nueitum čia į gretimą namą ir pakviestum poną Randolfą? Jis pas mus vakarieniauja.

Gilės lūpos jau buvo besakančios: „Ne“, tačiau ji žvilgtelėjo Troter į akis ir nusprendė, kad geriau su ja pakovos dėl ko svarbesnio.

– Į kurį namą?

– Į tą pilką, kur dešinėje. – Troter kilstelėjo peilį aukštytyn. – Užtenka pabelsti į duris. Jei gerai pabelsi, jis išgirs. Apsivilk striukę. Lauke šalta.

Į paskutinius žodžius Gilė nebekreipė dėmesio. Iškūrė pro duris, išnėrė pro medinius vartelius ir pasišokinėdama, kad nesušaltų, nubėgo į gretimą namo verandą. Bum bum bum. Spalio mėnuo, o taip šalta.

Pono Randolpho namas buvo dar mažesnis ir dar nevalyvesnis netgi už Troter namą. Gilė pabeldė dar kartą.

Staiga durys atsidarė į vidaus pusę ir pasirodė mažas susitraukęs žmogelis. Iš raukšlėto rudo veido žiūrėjo keistos balzganos akys.

Gilė tik pažvelgė ir kiek įkabindama nulėkė atgal į Troter virtuvę.

– Kas atsitiko? Kur ponas Randolfas?

– Nežinau. Jo nėra. Jo ten nėra.

– Ką tai reiškia „jo ten nėra“? – Troter šluostydamosi rankas pasuko durų link.

– Jo nėra. Duris atidarė kažkoks juodaodis baltomis akimis.

– Gile! Tai ir yra ponas Randolfas. Jis visai nemato. Nueik atgal ir atvesk jį čia už rankos, kad kur neužkliūtų.

Gilė net atšlijo.

– Aš prie juodaodžio nė karto gyvenime nesu prisilietus.